

- 2) Ska hänvisningen i artikel 13 i förordning nr 1346/2000 ⁽²⁾ till bestämmelserna i lex causae i syfte att fastställa huruvida "lagen i det föreliggande fallet inte tillåter att handlingen angrips på något sätt" tolkas så, att den part som har bevisbördan ska bevisa att det i lex causae i det aktuella fallet inte på ett allmänt och abstrakt plan stadgas rättsmedel för att angripa en påstådd skadlig handling som den som är aktuell i förevarande mål – betalning av en avtalsenlig skuld – eller så, att den part som har bevisbördan ska bevisa att i den mån en sådan typ av handling kan angripas enligt lex causae är de materiella villkoren – som avviker från dem i lex fori concursus – inte uppfyllda för att yrkandet ska kunna prövas i sak i ifrågavarande mål?
- 3) Kan undantagsordningen i artikel 13 i förordning nr 1346/2000 – med tanke på bestämmelsens syfte, det vill säga att skydda tredje mans berättigade förväntningar om att handlingen enligt lex causae inte kan återvinnas – tillämpas även i det fall där avtalsparterna har säte i en och samma medlemsstat, vars lagstiftning förväntas att bli lex fori concursus i händelse av en av parternas insolvens, men parterna genom en klausul om val av lagstiftningen i en annan medlemsstat utesluter återvinning av handlingar för genomförande av det ifrågavarande avtalet från tillämpningsområdet för tvingande regler i lex fori concursus som syftar till att värna om principen om likabehandling av borgenärerna, vilket i händelse av senare inträffad insolvens är till skada för samtliga borgenärer?
- 4) Ska artikel 1.1 i förordning nr 593/2008 tolkas så, att "situationer som innebär lagkonflikt" med avseende på förordningens tillämpning även omfattar det fall där ett tidsbestämt fraktavtal ingås i en medlemsstat av bolag med säte i denna medlemsstat, men innehåller en klausul om val av lagstiftningen i en annan medlemsstat?
- 5) För det fall den fjärde frågan ska besvaras jakande, ska artikel 3.3 i förordning nr 593/2008 jämförd med artikel 13 i förordning nr 1346/2000 då tolkas så, att parternas val att låta ett avtal omfattas av lagen i en annan medlemsstat än den där "alla andra omständigheter av betydelse i det aktuella fallet" föreligger inte påverkar tillämpningen av tvingande regler i den sistnämnda medlemsstatens lagstiftning vilka i egenskap av lex fori concursus tillämpas på möjligheten att angripa återvinningsgrundande handlingar som ingicks före insolvensen och således har företrädare framför undantagsbestämmelsen i artikel 13 i förordning nr 1346/2000?

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden (EGT L 160, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I) (EUT L 177, s. 6).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Supremo Tribunal Administrativo (Portugal) den 5 februari 2016 – Associação Sindical dos Juizes Portugueses mot Tribunal de Contas

(Mål C-64/16)

(2016/C 156/32)

Rättegångsspråk: portugisiska

Hänskjutande domstol

Supremo Tribunal Administrativo

Parter i det nationella målet

Klagande: Associação Sindical dos Juizes Portugueses

Motpart: Tribunal de Contas

Tolkningsfråga

Mot bakgrund av de tvingande kraven på att åtgärda det alltför stora budgetunderskottet och det ekonomiska bistånd som regleras i unionsbestämmelserna, ska principen om domstolarnas oavhängighet, vilken regleras i artikel 19.1 andra stycket FEU och artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna ⁽¹⁾ samt i EU-domstolens praxis, tolkas så, att den utgör hinder för de lönesänkingsåtgärder som tillämpats på domare i Portugal, vilka beslutats ensidigt och fortlöpande av andra myndigheter eller konstitutionella organ, såsom framgår av artikel 2 i lag 75/2014 av den 12 september 2014?

⁽¹⁾ Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (EGT C 364, 2000, s. 1).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunale Ordinario di Verona (Italien) den 10 februari 2016 – Livio Menini e Maria Antonia Rampanelli mot Banco Popolare – Società Cooperativa

(Mål C-75/16)

(2016/C 156/33)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale Ordinario di Verona

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande: Livio Menini e Maria Antonia Rampanelli

Svarande: Banco Popolare – Società Cooperativa

Tolkningsfrågor

- 1) Ska artikel 3.2 i direktiv 2013/11 ⁽¹⁾, i den del där det stadgas att direktivet "[inte ska] påverka tillämpningen av direktiv 2008/52" ⁽²⁾, tolkas så, att direktivet inte ska påverka de enskilda medlemsstaternas befogenhet att göra medling obligatorisk endast med avseende på de fall som inte omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 2013/11, det vill säga de situationer som avses i artikel 2.2 i direktiv 2013/11, avtalstvister som uppstår på grund av andra avtal än köpe- eller tjänsteavtal samt tvister som inte omfattar konsumenter?
- 2) Ska artikel 1 ... i direktiv 2013/11, i den del där det bestäms att konsumenter på frivillig grund kan lämna in klagomål mot näringsidkare till särskilda alternativa tvistlösningsorgan, tolkas så, att den utgör hinder för en nationell bestämmelse enligt vilken genomförandet av medlingsförfarandet i någon av de tvister som avses i artikel 2.1 i direktiv 2013/11 är ett villkor för att den part som klassificeras som konsument ska kunna väcka talan vid domstol och under alla omständigheter för en nationell bestämmelse i vilken det stadgas dels att den konsument som deltar i medling i någon av nämnda tvister obligatoriskt ska företrädas av en advokat, och bära motsvarande kostnader, dels att parten kan avstå från att delta i medling endast om vederbörande har giltigt skäl därtill?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/11/EU av den 21 maj 2013 om alternativ tvistlösning vid konsumenttvister och om ändring av förordning (EG) nr 2006/2004 och direktiv 2009/22/EG (direktivet om alternativ tvistlösning) (EUT L 165, s. 63).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/52/EG av den 21 maj 2008 om vissa aspekter på medling på privaträttens område (EUT L 136, s. 3).